

## Grôôt Bosch Dictee 2003

### Kluntjes

'As ge daor lèkkerder vrit as bij oew eigeste moeder, wè doede dan nog bij mijn aan taofel?' Dè had ze'm maondaggenaovond gezeed. 'Ge wit de weg', kwèkte ze, meepesant naor de deur wijzend. D'rre kop wier van vuurrôôd diep pèers . Dè waar dus gistere.

Hij had 't goed begaaid. Ze waar in de keuke verrèkes lang bezig gewist veur d'rre jonge: lasagna. Ginnen diepvries, mar eiges gemakte. Bij d'n eersten hap had ie gelijk z'nne bèk verbrand; veuls te wèrrem. Daornao docht ie in dieje witte saus kluntjes te pruve. Dè din z'ijn Petra anders, had ie kei trots opgemorke. Zô de die kokte, daor kos nog ginne Cas Spijkers tegenop. Kèk. Achteraf waar dè misschien d'n druppel gewist.

Veurige maond waar ie bij Petra's gaon wône. Bekant om d'n hoek. Hèndig, zin z'n moeder. Want as Petra laoten dienst had, kos ie gewôôn thuis aanschuive. Daor had ie wè gère gebrùk van gemakt. Tot gistere dus. Toen ie 't Petra's zachjes opbiechtte, kwam ok daor 't plefon naor beneje. 'Hoe kredde't bedocht, gèk? Ge gaot oeweige verexcusere, as ge daor teminste de kiet nog binne mag '

En nouw liep ie dus richting moeders. Onder z'nne èrrem 'n buske bluumkes uit d'n tankshop. Z'n ouwelui zate nèt aan d'n bik. 'Dè ha'k gistere nie zô hèndig aangevat', zin ie. Z'n moeder lachte: 'Och jong, ok veur mijn is 't 'n bietje wenne dè ge vort op 'n ander wôont. Gif die bluumkes mar aan oew eige wèfke. Oew vader en ik ete hansjee, gij ok wè?' En dè wouw ie wel !